

ATLARI DA VURURLAR

Horace McCoy

Türkçesi

TAMER GÜLBEK

✕ @ f / otukennesriyat

YAYIN NU: 2208

EDEBÎ ESERLER: 1122

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-825-4

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

Özgün adı: *They Shoot Horses, Don't They?*

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: M. Bilal Erimez

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: CB Matbaacılık

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği
akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İstanbul - 2026

Horace McCoy (14 Nisan 1897-15 Aralık 1955), Amerikan edebiyatının önemli isimlerinden biridir. Tennessee, Pegram'da doğan McCoy, I. Dünya Savaşı sırasında Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetlerinde görev yaptı ve kahramanlığı nedeniyle Fransa tarafından Croix de Guerre madalyası ile ödüllendirildi. Savaşın sonra, 1919'dan 1930'a kadar Teksas'ta *Dallas Journal* gazetesinin spor editörlüğünü yaptı. 1930'ların sonlarına doğru Hollywood'a taşınarak senarist ve aktör olarak çalışmaya başladı. McCoy, özellikle Büyük Buhran dönemini anlatan sert ve gerçekçi romanlarıyla tanınır. En bilinen eseri, 1935 yılında yayımlanan ve 1969'da aynı adla sinemaya uyarlanan *They Shoot Horses, Don't They?* (*Atlari da Vururlar*) adlı romanıdır. McCoy'un diğer önemli eserleri arasında *Kiss Tomorrow Goodbye* (1948) ve *I Should Have Stayed Home* (1938) bulunur. Hollywood'da çeşitli stüdyolar için western ve suç melodramları yazdı ve Henry Hathaway, Raoul Walsh ve Nicholas Ray gibi ünlü yönetmenlerle çalıştı.

Kitapları:

They Shoot Horses, Don't They? (*Atlari da Vururlar*) (1935)

No Pockets in a Shroud (Kefenin Cebi Yok) (1937)

I Should Have Stayed Home (Keşke Evden Çıkmasaydım) (1938)

Kiss Tomorrow Goodbye (Yarına Veda Öpücüğü) (1948)

Scalpel (Neşter) (1952)

Tamer Gülbek: 1965 yılında Ankara'da doğdu. 1983'te Kuleli Askeri Lisesinden, 1988'de Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. İlk şiiri 1998'de *Varlık*'ta yayımlandı. Şiirleri, şiir çevirileri ve şiir üzerine yazılarıyla çeşitli edebiyat dergilerinde ve antolojilerde yer aldı. İzmir'de yaşıyor.

Kitapları:

Şiir: *Zefiran* (2008), *Suda Tuhaf Hareketler* (2009), *Güven Park* (2010), *Yabancı Dil* (2013), *Tümünü Görüntüle* (2018), *Bilinenin Aksine- Toplu Şiirler* (2023).

Eleştiri/Deneme: *Şiirle Tutulan* (2010).

Çeviri: Alfred Lord Tennyson'dan *Enoch Arden* (2018), Henry W. Longfellow'dan *Kölelik Şiirleri* (2020), Wilfred Owen'dan *Savaş Şiirleri* (2020), Lord Byron'dan *Genç Harold'ın Yolculuğu* (2021), *Manfred* (2022) ve *Sardanapalus* (2022), Edgar Lee Masters'dan *Spoon River Antolojisi* (2022), Robert Burns'den *Ey İskoçlar!* (2022), Seamus Heaney'den *Üç Parçalı Tablo* (2023), William Shakespeare'den hepsi 2023'te yayımlanan *Hamlet, Kral*

Lear, Othello ve Macbeth, James Joyce'tan *Dublinliler* (2024), Bram Stoker'dan *Drakula* (2024), Dylan Thomas'tan *Akıl Savaşından Sonra- Bütün Şiirleri* (2024), Eugene O'Neill'dan *Elektra'ya Matem Yakıştır* (2024) ve *Uzun Günden Geceye* (2024).

İçindekiler

HORACE MCCOY.....	09
... birinci bölüm.....	13
... ikinci bölüm	15
... üçüncü bölüm	17
... dördüncü bölüm.....	23
... beşinci bölüm	29
... altıncı bölüm	37
... yedinci bölüm.....	45
... sekizinci bölüm	53
... dokuzuncu bölüm	61
... onuncu bölüm	69
... on birinci bölüm.....	81
... on ikinci bölüm	91
... on üçüncü bölüm	100

HORACE MCCOY

Horace Stanley McCoy (14 Nisan 1897-15 Aralık 1955), konusunu çoğunlukla Büyük Buhran (1929 Ekonomik Krizi) sırasında geçen sert olaylardan alan romanlarıyla ünlenmiş Amerikalı yazardır. En bilinen eseri 1935'te yayımlanan *They Shoot Horses, Don't They?* (*Atları da Vururlar*) adlı romandır. Bu kitap, McCoy'un ölümünden on dört yıl sonra, 1969'da yönetmen Sydney Pollack tarafından aynı isimle sinemaya da uyarlanmıştır.

McCoy, Pegram, Tennessee'de doğdu. I. Dünya Savaşı sırasında, Birleşik Devletler Hava Kuvvetlerinde görev yaptı; bir bombardıman ve keşif fotoğrafçısı olarak düşman hatlarının gerisine yapılan uçuşlarda yer aldı. Savaşta yaralandı ve Fransa hükûmetinden Croix de Guerre kahramanlık madalyası aldı.

1919'dan 1930'a kadar Teksas'ta *Dallas Journal* gazetesinin spor editörlüğünü yaptı. 1920'lerin sonlarında çeşitli dergilerde hikâyeleri yayımlanmaya başladı.

Dallas Little Theater adlı tiyatrodan oyuncu olarak sahne aldı. McCoy, 1920'lerin sonlarına kadar, bazısı başrol olmak üzere çeşitli filmlerde rol aldı. 1930'ların başlarından itibaren senaryo yazarlığına başladı.

McCoy oyunculuk ve yazarlıkla beraber bazı başka ilginç işlerde de çalıştı. Araba yıkama, tarlada ürün toplama ve fedailik bu işlerden bazılarıdır. Hatta bu fedailik işinin *Atları da Vururlar* romanının ilham kaynaklarından biri olduğu biliniyor. *I Should Have Stayed Home* (Keşke Evden Çıkmasaydım) adlı romanı, 1930'ların Hollywoodu'nda iş bulmaya çalışan Güneyli genç bir aktörün deneyimlerini ele alıyordu. Bir diğer romanı olan *No Pockets in a Shroud*'un (Kefenin Cebi Yok) başkarakteriyse yanlış anlaşılan kahraman bir muhabirdi.

1948'de *Kiss Tomorrow Goodbye* (Yarına Veda Öpücüğü) adlı diğer bir sert romanı yayımlandı. Klasikleşen bu romanın anlatıcısı,

kitabın Ralph Cotter adlı ahlak yoksunu başkarakteri idi. Bu roman daha sonra yönetmen James Cagney tarafından sinemaya aktarılmıştır. McCoy'un, Jean-Luc Godard gibi ucuz roman ve "film noir" meraklısı Fransız film yapımcılarını da etkilediği bilinmektedir.

McCoy, Hollywood'da çeşitli stüdyolar için western ve suç melodramı tarzı senaryolar yazdı. Henry Hathaway, Raoul Walsh ve Nicholas Ray gibi film yönetmenleriyle çalıştı. Ayrıca *King Kong* (1933) filminde senaryo asistanlığı yaptı.

McCoy'un, senaryosunu Irving Wallace ile ortak olarak yazdığı *Bad for Each Other* (1953) filminin konusu da kendisinin 1952 tarihinde yayımlanan *Scalpel* (Neşter) adlı romanına dayanıyordu.

Horace McCoy, Helen Vinmont McCoy ile evliydi. Horace Stanley McCoy II ve Peter McCoy adında iki oğlu ve Amanda McCoy adında bir kızı vardı. Kaliforniya, Beverly Hills'de geçirdiği bir kalp krizi sonucu 58 yaşında hayata veda etti.

Kitapları:

They Shoot Horses, Don't They? (Atları da Vururlar) (1935)

No Pockets in a Shroud (Kefenin Cebi Yok) (1937)

I Should Have Stayed Home (Keşke Evden Çıkmasaydım) (1938)

Kiss Tomorrow Goodbye (Yarına Veda Öpücüğü) (1948)

Scalpel (Neşter) (1952)

... birinci bölüm

Ayağa kalktım. Bir an yine Gloria'nın iskeledeki o bankta oturan görüntüsü canlandı gözümden. Mermi şakağından girmişti, kan henüz akmaya bile başlamamıştı. Namludan çıkan barut parlaması yüzündeydi hâlâ. Her şeyi gün ışığı gibi aydınlatmıştı. Gloria tamamen gevşemişti, iyiden iyiye rahatlamıştı. Mermi'nin etkisiyle başı yana yatmıştı. Tam profilden bakamıyordum belki, ama gülümsediğini anlayacak kadar yüzünü ve dudaklarını görebiliyordum. Savcı, jüriye onun o karanlık gecede Pasifik kıyısında acı içinde, arkadaşsız ve acımasız katilini saymazsak tek başına öldüğünü söylediğinde yanılıyordu. Bir insan ancak bu kadar yanılabilirdi. O acı içinde ölmemişti. Rahatlamıştı, huzurluydu ve gülümsüyordu. Onun gülümsediğini ilk kez görüyordum. O zaman nasıl acı çekiyor olabilirdi? Ayrıca arkadaşsız da değildi.

Ben onun en iyi arkadaşıydım. Onun tek arkadaşıydım. Öyleyse nasıl arkadaşsız olabilirdi?

... kararın şimdi açıklanmasını engelleyecek
herhangi bir yasal gerekçe var mı?

... ikinci bölüm

Ne diyebilirdim ki? ... Bütün bu insanlar onu öldürdüğümü biliyordu; bana yardım edebilecek tek kişi de ölmüştü. Bu yüzden orada öylece durup hâkime baktım ve başımı iki yana salladım. Hiçbir özrüm yoktu.

“Mahkemenin merhametine sığın,” dedi beni savunmak için atadıkları avukat Epstein.

“Ne dediniz?” diye sordu hâkim.

“Sayın yargıç,” dedi Epstein, “mahkemenin merhametine sığınıyoruz. Bu genç adam, kızı öldürdüğünü kabul ediyor, ama bunu ona iyilik olsun diye yapmıştır...”

Hâkim kürsüye vurup bana baktı.

... üçüncü bölüm

Gloria ile tanışmamız çok komikti. O da film işine girmeye çalışıyormuş, ama ben bunu daha sonra öğrendim. Bir gün Paramount Stüdyolarından Melrose Caddesi'ne doğru yürürken birinin "Hey! Hey!" diye bağırıldığını duydum. Arkamı döndüğümde bana doğru el sallayıp koşan bir kız gördüm. Durdum, ben de ona el salladım. Yanıma geldiğinde nefes nefeseydi ve çok telaşlıydı. O an onu tanımadığımı fark ettim.

"Lanet olası otobüs," dedi.

Etrafıma bakınca caddeden aşağı Western Stüdyolarına doğru giden bir otobüs gördüm.

"Ah," dedim, "Ben de bana el salladığınızı sanmıştım."

"Size neden el sallayayım ki?" diye sordu.

Güldüm. "Bilmem ki," dedim. "Siz de bu yöne mi gidiyorsunuz?"

"Western'e doğru yürüyelim bari," dedi. Böylece Western'e doğru yürümeye başladık.

Her şey böyle başladı. Tabii şimdi bana çok garip geliyor. Hiç anlamıyorum. O kadar kafa patlattım, ama hâlâ anlamıyorum. Bu cinayet değildi. Birine iyilik yapmaya çalıştım ama sonunda öldürülen ben olacağım. *Beni öldürecekler. Yargıcın ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum. Bakışlarından bunu memnuniyetle söyleyeceğini anlayabiliyorum. Arkamda oturan insanların bende yarattığı hisse bakarak, onların da yargıcın sözlerini memnuniyetle karşılayacaklarını anlayabiliyorum.*

Gloria ile tanıştığım o sabaha dönelim. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Hastalığı tam olarak atlatamamıştım, ama von Sternberg'in çektiği Rus filminde iş bulurum umuduyla Paramount'a gitmiştim. Eskiden von Sternberg, Mamoulian veya Boleslawsky için çalışmaktan, onların yönetmenliğini izlerken aynı zamanda para kazanmaktan, kompozisyon, tempo ve açılar hakkında bilgi edinmekten daha güzel ne olabilir diye düşünürdüm... Böylece Paramount'a gittim.

... dördüncü bölüm

Dans maratonu, sahildeki eğlence iskelesinde, bir zamanlar halka açık bir dans salonu olan eski devasa bir binada düzenleniyordu. Okyanusun içine çakılan kazıkların üzerine inşa edilmişti; okyanus gece gündüz ayaklarımızın bastığı zemini dövüyordu. Dalgaların etkisiyle ayaklarımızın tabanlarının, göğse bastırılan stetoskoplar gibi yükselip indiğini hissediyordum.

İçeride yarışmacılar için on metre genişliğinde ve altmış metre uzunluğunda bir dans pisti vardı. Pistin üç kenarında localar, locaların arkasında da tribün sıraları vardı. Dans pistinin sonunda orkestra için yükseltilmiş bir platform bulunuyordu. Sadece geceleri çalışıyordu, çok iyi bir orkestra da değildi. Gün içindeyse radyoda çalan müziği hoparlörlerden yüksek sesle dinliyorduk. Genelde çok yüksek sesli oluyordu ve salonda gürültüye yol açıyordu. Görevi, izleyenleri bilgilendirmek ve eğlendirmek olan bir etkinlik sunucumuz vardı. Ayrıca sürekli yarışmacılarla birlikte pistte dolaşp onları denetleyen iki pist hakemi, iki erkek ve bir kadın hemşire ve acil durumlar için bir doktor bulunuyordu. Doktor hiç de doktora benzemiyordu. Fazlasıyla gençti.

Dans maratonuna yüz kırk dört çift katılmıştı, ancak bunlardan altmış biri daha ilk hafta içinde elendi. Yarışmanın kurallarına göre bir saat elli dakika boyunca sürekli dans etmeniz gerekiyordu, sonrasında on dakikalık bir dinlenme süreniz vardı. Bu on dakikada isterseniz uyuyabilirdiniz. Fakat tıraş olmak, banyo yapmak, ayaklarınızı ovma veya başka ne gerekiyorsa onu yapmak için de bu on dakikadan başka molanız yoktu.

İlk hafta en zoruydu. Herkesin ayakları ve bacakları şişti. Aşağıdaki okyanus ise sürekli olarak çırpınıp kazıklara vuruyordu. Yarışmaya girmeden önce Pasifik Okyanusu'nu severdim: adını,